

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το τμήμα Α2 του 3^{ου} Γυμνασίου Σπάρτης με αφορμή την αρχαία ιστορία, αλλά και το σήμερα θα επιχειρήσει να παρουσιάσει μεγάλες προσωπικότητες, οι οποίες επηρέασαν όχι μόνο την ελληνική ιστορία, αλλά και την παγκόσμια. Τι θα έλεγαν οι μεγάλοι ιστοριογράφοι, οι μεγάλες προσωπικότητες αλλά και οι μεγάλοι φιλόσοφοι αν ζούσαν σήμερα; Αυτή είναι η απάντηση των παιδιών. Μια κραυγή αγωνίας μέσα από μια παρωδία της ιστορίας που σκοπό έχει να διακωμωδήσει τη σύγχρονη πραγματικότητα της αβεβαιότητας.....

Υπεύθυνη καθηγήτρια

Κεφαλοπούλου Κατερίνα

ΠΕΡΙΚΛΗΣ-ΑΣΠΑΣΙΑ

Περικλής: Πο ποο!!! Δεν τους μπορώ άλλο αυτούς τους ανθρώπους Ασπασία Συνεχώς μας κουτσομπολεύουν, «ο Περικλής με εταιρα;» ψιθυρίζουν όλοι τους. Αλλά ζηλεύουν γυναίκες και άντρες. Οι άντρες γιατί έχω μια τόσο όμορφη και έξυπνη γυναίκα δίπλα μου, ενώ οι γυναίκες σε ζηλεύουν γιατί κατάφερες χωρίς να υπακούς στους νόμους της αθηναϊκής πολιτείας, που έχουν να κάνουν με το ρόλο της γυναίκας, να έχεις σχέση με έναν τόσο όμορφο και τόσο έξυπνο άντρα σαν και μένα.

Ασπασία: Οι γονείς μου, μου έμαθαν να είμαι ελεύτερη. Δικαίωμα στην ελευθερία πρέπει να έχουν όλοι οι άνθρωποι άντρες και γυναίκες, αθηναίοι και μη, και εύχομαι κάποτε οι άνθρωποι να σταματήσουν να θεωρούν μέτρο του μυαλού το φύλο. Όσοι είναι αδούλωτοι δεν σημαίνει ότι είναι ανήθικοι. Ξέρεις καλά πως εγώ δεν πρόκειται να κάτσω ποτέ στο σπίτι και να επιβλέπω τους δούλους όπως κάνουν οι άλλες εδώ. Εγώ πάντα θα συμμετέχω στην εκκλησία του Δήμου και πάντα θα φιλοσοφώ μαζί σας τελεία και παύλα.

Περικλής: Συμφωνώ με όλα αυτά αλλά δε σχολίασες την ομορφιά μου, δε σου αρέσω;

Ασπασία: Φυσικά και μου αρέσεις!!! Με την περικεφαλαία ειδικά είσαι κούκλος αγάπη μου, η αλήθεια να λέγεται.

Περικλής: Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο, αλλά σε βλέπω σκεφτική, μήπως σκέφτεσαι το λόγο που θα πω αύριο στην εκκλησία του δήμου;

Ασπασία: Οχ, ευτυχώς που μου το θύμησες το είχα ξεχάσει εντελώς αυτό το θέμα. Σκέφτηκα κάτι, κάτι που θα σε κάνει ξακουστό, θα σε γράψουν όλες οι εφημερίδες!!!

Περικλής: Όλες, όλες; Και τα «Σπαρτιάτικα νέα»;

Ασπασία: Μόνο τα σπαρτιατικά νέα; Και οι times του Λονδίνου θα σε γράφουν. Κοίτα για τώρα δε ξέρω αλλά αργότερα... πολύ αργότερα, είμαι σίγουρη ότι θα είσαι το πρωτοσέλιδο!!!

Περικλής: Γουστάρω!!! Και τι 'ναι αυτό που θα με κάνει τόσο διάσημο για να 'χουμε το καλό ερώτημα;

Ασπασία: Να πάνω από το βράχο της Πνύκας μπορείς να φτιάξεις θαύματα. Μπορείς να το στολίσεις με χρυσελεφάντινα και μαρμάρινα αγάλματα, μπορείς να κτίσεις ένα ναό ή πολλούς ναούς, και όλα αυτά κτισμένα από τους καλύτερους καλλιτέχνες που υπάρχουν. Κι έτσι θα έχεις δύο καλά με μόνο ένα έργο, και τα συγχαρητήρια θα εισπράττεις από τον κόσμο και καλά θα τα έχεις με τους θεούς στους οποίους θα αφιερώσεις τους ναούς. Αύριο κίολας να πας να συζητήσεις με τον Ικτίνο και το Καλλικράτη για αυτό το θέμα.

Περικλής: Τώρα με αυτό που μου είπες πετάω, πετάω στα... και με τι λεφτά; Αφού στο ταμείο ούτε σάλιο δεν υπάρχει!!!

Ασπασία: Λεφτά υπάρχουν!!! Την αθηναϊκή συμμαχία τι την έχουμε; Θα ανεβάσεις τους φόρους και να δεις πόσα λεφτά θα μαζευτούν!!!

Περικλής: Δίκιο έχεις τόσα νησιά ανήκουν στη συμμαχία! Αύριο κίολας θα πω στον Ικτίνο και τον Καλλικράτη να πιάσουν δουλειά!

Ασπασία: Μπράβο Περικλή μου!!!

Μια μέρα μετά τα εγκαίνια του Παρθενώνα:

Περικλής: Ασπασία έλα εδώ να δεις όλες οι εφημερίδες με έχουν πρωτοσέλιδο «Αθηνών νέα», «Σπαρτιάτικα νέα», «Θήβας νέα», «Κορινθιακά νέα», «Μακεδονική εφημερίς», μόνο οι times του Λονδίνου δεν ξέρω αν με έχουνε, γιατί δεν την είχε ο εφημεριδοπώλης. Αχ ρε Ασπασία αν δεν είχα και εσένα τι θα ήμουν στις Αθήνας τη γη;

Ασπασία: Χαχα, μπορεί αλήτης να ήσουνα να είχες καταστραφεί!!! Πλάκα κάνω. Ο Περικλής θα ήσουνα που το όνομά του θα μείνει αθάνατο στην ιστορία γιατί το αξίζεις! Κατάλαβες;

Μαρκουτσά Δήμητρα

ΛΟΙΛΟΣ ΦΗΜΙΟΣ

Άλλη μια κουραστική μέρα με περιμένει και σήμερα. Α! Ξέχασα να σας συστηθώ. Το όνομά μου είναι Φήμιος και είμαι αοιδός στο παλάτι του ξακουστού Οδυσσέα στην Ιθάκη. Για την ακρίβεια, είμαι υποχρεωμένος να τραγουδάω διάφορα έπη στους μνηστήρες. Αυτοί οι αλαζόνες και ξιπασμένοι μνηστήρες με αναγκάζουν να τους τραγουδάω, γιατί διαφορετικά θα με σκοτώσουν και είναι πολύ κρίμα γιατί είμαι σε ένα πανέμορφο παλάτι και αντί να κάθομαι και να το απολαμβάνω, όπως όλοι οι μνηστήρες, είμαι αναγκασμένος να τους τραγουδάω.

Το παλάτι έχει πολλές αίθουσες, αλλά οι αγαπημένοι μου είναι η μεγάλη αίθουσα. Στην μέση έχει μία μικρή ελιά, ενώ γύρω της, σε διάφορα σημεία, υπάρχουν μερικές κολώνες. Στους τοίχους υπάρχουν διάφορες τοιχογραφίες ενώ στην οροφή υπάρχουν πολλά σχέδια. Τέλος πάντων! Εμένα αυτό που με ενοχλεί περισσότερο στους μνηστήρες είναι η πολύ βάρβαρη συμπεριφορά τους στους γύρω τους. Αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να φύγουνε.

Ένας θεός ξέρει πόσο θέλω να τους πετάξω έξω, αφού πρώτα αφού πρώτα τους βάλω να τραγουδήσουν όλοι τους για εμένα, για να δούνε τι ωραία που είναι. Αλλά αυτό είναι κάτι που δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ. Ο μόνος τρόπος για να τους ξεφορτωθούμε είναι να έρθει ο Οδυσσέας και να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Πιο πολύ στενοχωριέμαι για τον Τηλέμαχο και την Πηνελόπη, γιατί δεν τους φτάνει που ανησυχούνε για τον Οδυσσέα, έχουνε και το αιώνιο πρόβλημα (τους μνηστήρες δηλαδή) που από το πρωί ως το βράδυ ξοδεύουν την περιουσία του. Όλοι οι μνηστήρες είναι κακοί, αλλά ο Αντίνοος και ο Ευρύμαχος είναι οι χειρότεροι από όλους. Γιατί αυτοί είναι που βάζουν λόγια στους υπόλοιπους μνηστήρες (όχι όμως και σε εμένα)

ΜΙΑ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗ ΗΜΕΡΑ:

Αντίνοος: Φήμιε, μην σταματάς το τραγούδι. Η δουλειά σου είναι να μας τραγουδάς.

Φήμιος: Αααα! Θα τα πάρω στο κρανίο, δεν κατάλαβα από πότε η δουλειά μου είναι να τραγουδάω σε εσάς. Δεν είμαι υποχρεωμένος να σας τραγουδώ. Ή

μήπως ξεχάσατε ότι και εγώ είμαι ένας από τους μνηστήρες. Δεν το εκμεταλλεύομαι όμως σπαταλώντας όλη την περιουσία του Οδυσσέα. Εντάξει δεν λέω να πίνετε και να τρώτε μια φορά στις τόσες. Όχι όμως αυτό που κάνετε εσείς, που κάθε μέρα είστε όλο γιορτές και πανηγύρια.

Αντίνοος: Ωραία, εσύ μην γλεντάς μαζί μας. Επειδή όμως εσύ δεν ξέρεις να ευχαριστιέσαι τη ζωή, δεν σημαίνει ότι δεν ξέρουμε ούτε κι εμείς.

3 χρόνια μετά...

Σήμερα το πρωί συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Ένας άντρας μεγάλης ηλικίας (που έμοιαζε πιο πολύ με ζητιάνος), έφτασε σήμερα στο παλάτι. Εγώ τον συνάντησα όταν ήρθε στο παλάτι. Εκείνη την ώρα η Πηνελόπη, μας ανακοίνωνε ότι θα παντρευόταν αυτόν που θα τέντωνε το τόξο και θα πέρναγε το βέλος μέσα από 12 πελέκια. Όλοι μας προσπαθήσαμε αλλά όχι μόνο δεν καταφέραμε να περάσουμε το τόξο από τα πελέκια, ούτε καν να το λυγίσουμε δεν μπορούσαμε. Τότε ο «ζητιάνος» μας παρακάλεσε να του επιτρέψουμε να δοκιμάσει κι αυτός αλλά ο Αντίνοος τον πρόσβαλλε άσχημα. Παρ' όλα αυτά χάρη στην Πηνελόπη και τον Τηλέμαχο ο «ζητιάνος» κατάφερε να ρίξει το βέλος.

Όλοι μας παραξενευτήκαμε όταν μπόρεσε να λυγίσει και να περάσει το τόξο μέσα από 12 πελέκια. Τότε καταλάβαμε όλοι πως ο «ζητιάνος» ήταν στην πραγματικότητα ο Οδυσσέας. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα μεγάλη χαρά αλλά και φόβο. Χαρά, γιατί επιτέλους μετά από τόσα χρόνια κατάφερε να έρθει και επιτέλους οι μνηστήρες θα πάρουν το μάθημά τους, αλλά και φόβο γιατί μπορεί ο Οδυσσέας να σκοτώνει και εμένα. Και αυτό θα είναι πολύ άδικο γιατί εγώ δεν έκανα κανένα κακό. Πιο πολύ φοβήθηκα όταν είδα τον Οδυσσέα να παίρνει ένα- ένα τα βέλη και να σκοτώνει τους μνηστήρες.

Όμως κάτι έπρεπε να κάνω για να γλιτώσω από το μαύρο χάρο. Έτσι πήρα στα χέρια μου τη κιθάρα μου, σηκώθηκα όρθιος και σκέφτηκα: να πάω στο βωμό του Δία και να τον παρακαλέσω να με συγχωρέσει ή να πέσω στα γόνατα του Οδυσσέα και να τον παρακαλέσω να μη με σκοτώσει και αφού το σκέφτηκα καλύτερα αποφάσισα να κάνω το δεύτερο. Έτσι χωρίς να χάσω δεύτερη ευκαιρία έπεσα στα γόνατα του Οδυσσέα και του είπα: «Πέφτω Οδυσσέα στα γόνατα έλεος και σπλαχνίσου με. Βάρος θα το έχεις στην

καρδιά σου, αν θανατώσεις αιτιό εμένα, που θεούς και ανθρώπους τραγουδώ και ευφραίνω.[...] Αν θες κι εδώ για χάρη σου μπορώ να τραγουδήσω, σε βλέπω σαν θεό... Γι' αυτό κρατήσου, μη με σφάξεις με χαλκό. Μπορεί και ο ακριβός σου γιός να μαρτυρήσει να σου πει ο Τηλέμαχος πως με το ζόρι άθελα μου στα γλέντια των μνηστήρων τραγουδούσα μ' έσερναν με τη βία μέσα αυτοί που ήταν περισσότεροι και είχαν μεγάλη δύναμη» και τότε ο Τηλέμαχος παρακάλεσε τον πατέρα του να μην με σκοτώσει. Και έτσι χάρη στο Τηλέμαχο σώθηκα και από τότε ζω στο παλάτι του Οδυσσέα και τραγουδάω για τη βασιλική οικογένεια.

Μέγγου-Βουλουμάνου Μαρία

Θεμιστοκλής

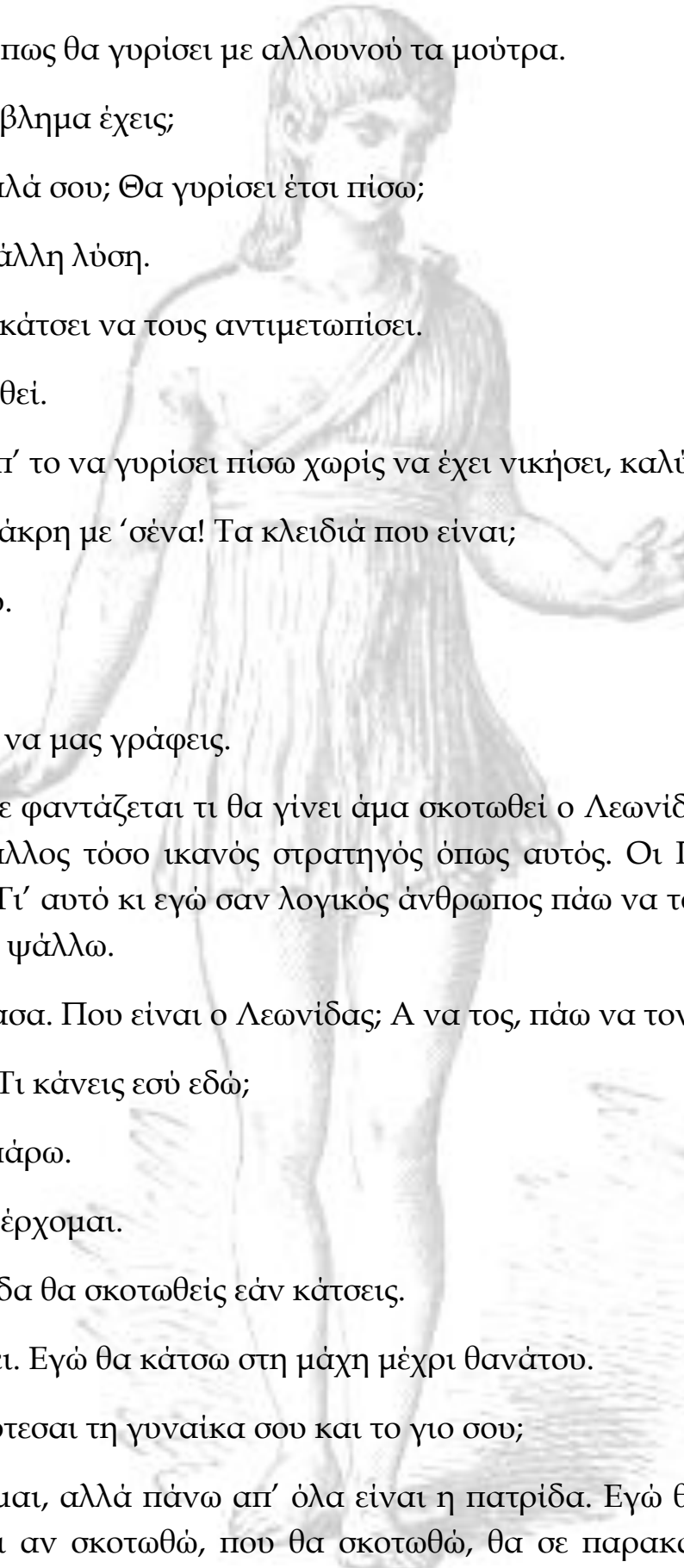
Βρισκόμαστε στο 480 π.Χ.. Εγώ και η γυναίκα μου η Αρχίπη περιμένουμε με αγωνία, όπως και πολλοί άλλοι άλλωστε, την εξέλιξη της μάχης των Θερμοπυλών. Βασικά είμαι σίγουρος πως τους Πέρσες θα τους πατήσουμε κάτω σαν κατοαρίδες. Ωχ, χτυπάει το κινητό μου. Είναι ο Λεωνίδας.

- Έλα ρε Λεωνίδα. Πως πάει; Τους λιώσατε του Πέρσες;
- Βράστα
- Γιατί τι έγινε;
- Τι να γίνει; Ο παλιοπροδότης ο Εφιάλτης έδειξε στους Πέρσες ένα πέρασμα κι αυτοί μας περικύκλωσαν.
- Πωωω! Τώρα τι κάνετε;
- Ακόμα δεν ξέρω, αλλά μάλλον θα τους διώξω όλους. Κρίμα είναι να πεθάνει τόσοσ κόσμος.
- Δηλαδή δεν υπάρχει περίπτωση να τα καταφέρετε;
- Καμία. Μας έχουν περικυκλώσει για τα καλά.
- Και θα επιστρέψετε έτσι πίσω;
- Όχι.

- Τι θα μείνεις εκεί;
- Ναι.
- Κλίνω.
- Γιατί;
- Έρχομαι να σε μαζέψω.
- Τι; Ποιος; Πού; Πώς; Πότε; Θεμιστοκλή;

Σιγά μην τον αφήσω να κάτσει. Θα μας το παίξει και καλός αρχηγός που θυσιάζεται στη μάχη, όχι ότι δεν είναι βέβαια, αλλά τέλος πάντων.

- Αρχίππηρη.
- Ναι ζουζουνάκι μου
- Που είναι τα κλειδιά της Πόρσε;
- Τι τα θες γλυκέ μου;
- Θα πεταχτώ μέχρι τις Θερμοπύλες να πάρω το Λεωνίδα.
- Γιατί καλέ μου να τον πάρεις; Τελείωσε η μάχη και δεν βρίσκει ταξί;
- Καλά, το μυαλό πάνω από το κεφάλι σου το έχεις; Δε σκέφτεσαι λίγο, για το Λεωνίδα μιλάμε. Ο Λεωνίδας πάντα θα βρίσκει ταξί.
- Ε τότε τι έγινε;
- Τους περικύκλωσαν οι Πέρσες και αυτός θέλει να κάτσει να τους αντιμετωπίσει, ο βλάκας.
- Και καλά θα κάνει.
- Πας καλά παιδί μου; Τον χρειαζόμαστε το Λεωνίδα.
- Ή ταν ή επι τας. Με τι μούτρα θα γυρίσει πίσω, μου λες; Θα τον πάρουν με τις ντομάτες.
- Οι άλλοι με τι μούτρα θα γυρίσουν;
- Με τα δικά τους.

-
- Και ο Λεωνίδας με τα δικά του θα γυρίσει.
 - Δεν είπα εγώ πως θα γυρίσει με αλλουνού τα μούτρα.
 - Ε τότε, τι πρόβλημα έχεις;
 - Είσαι με τα καλά σου; Θα γυρίσει έτσι πίσω;
 - Δεν υπάρχει άλλη λύση.
 - Υπάρχει. Να κάτσει να τους αντιμετωπίσει.
 - Μα θα σκοτωθεί.
 - Καλύτερα. Απ' το να γυρίσει πίσω χωρίς να έχει νικήσει, καλύτερα.
 - Αχ δε βγάζω άκρη με 'σένα! Τα κλειδιά που είναι;
 - Στο κομοδίνο.
 - Φεύγω.
 - Στο καλό και να μας γράφεις.

Καλά κανείς δε φαντάζεται τι θα γίνει άμα σκοτωθεί ο Λεωνίδας; Χαθήκαμε. Δεν υπάρχει άλλος τόσο ικανός στρατηγός όπως αυτός. Οι Πέρσες θα μας φάνε λάχανο. Γι' αυτό κι εγώ σαν λογικός άνθρωπος πάω να τον μαζέψω και μετά θα του τα ψάλλω.

Επιτέλους έφτασα. Που είναι ο Λεωνίδας; Α να τος, πάω να τον πάρω.

- Θεμιστοκλή; Τι κάνεις εσύ εδώ;
- Ήρθα να σε πάρω.
- Σου είπα δεν έρχομαι.
- Μα ρε Λεωνίδα θα σκοτωθείς εάν κάτσεις.
- Δεν με νοιάζει. Εγώ θα κάτσω στη μάχη μέχρι θανάτου.
- Αλλά δε σκέφτεσαι τη γυναίκα σου και το γιο σου;
- Τους σκέφτομαι, αλλά πάνω απ' όλα είναι η πατρίδα. Εγώ θα παλέψω για την Ελλάδα κι αν σκοτωθώ, που θα σκοτωθώ, θα σε παρακαλέσω να τους προσέχεις.

- Μα σε χρειαζόμαστε δεν το καταλαβαίνεις; Οι Πέρσες θα μας καταλάβουν.
- Και αν φύγω θα μας καταλάβουν.
- Ναι αλλά...
- Τίποτα. Δεν φεύγω. Θα κάτσω εδώ με τους 300 μου και θα παλέψουμε για την Ελλάδα. Εσύ τζάσε.
- Καλά φεύγω. Υπάρχουν κι άλλοι στρατηγοί, δεν είσαι ο μόνος Λεωνιδάκο.

Ακούς εκεί θα χάσω όλη τη μέρα να τους παρακαλάω. Δεν πάνε να πνιγούνε, έχω και καλύτερα πράγματα να κάνω, όπως να πάω στο συζερί του μπάρμπα-Μήτσου με τους φίλους μου, να φάμε, να πιούμε κι ολημερίς να τραγουδούμε. Όσο για το Λεωνίδα δεν μου καίγεται καρφί.

Αύρα Κώνστα

ΟΡΝΙΘΕΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

Ουφφ... Δεν αντέχω άλλο να ζω σ' αυτή την πόλη... Κουράστηκα... Εκτός από τους συνεχείς πολέμους και συγκρούσεις με τους Σπαρτιάτες τώρα τελευταία έχει παραγίνει το κακό εδώ πέρα...! Έλεος πια!!! Όπου κι αν πάω, όπου σταθώ θα ακούσω τις ίδιες βλακειές!!! Δεν είναι πόλη αυτή... ζούγκλα είναι... θηρία παιδί μου όλοι τους...

Τρώγονται μεταξύ τους συνέχεια... Βγαίνεις δηλαδή για ένα καφέ με τα φιλαράκια σου, για ένα ποτάκι με το αίσθημα και φοβάσαι να κυκλοφορήσεις!!! Δεν είναι πράγματα αυτά... Πώς έχουμε καταντήσει έτσι δηλαδή; Κοιτάω γύρω και βλέπω παντού σκουπίδια... Από κουτάκια κόκα κόλας μέχρι χαρτιά από φαγωμένο πιττόγυρο από το κοντινό σουβλατζίδικο...

Επιπλέον οι Αθηναίοι σαν άνθρωποι έχουν αλλάξει... Καταστρέφουν το πράσινο, τη φύση... Έγιναν νευρικοί, αδιάφοροι, ψυχοπλακωμένοι, μονόχωνοι... Ακόμα και στην Εκκλησία του Δήμου όλοι αδικιάρηδες είναι και κομπιναδόροι... Πλεονέκτες παιδί μου την τσέπη τους κοιτάνε όλοι... Ξεχνάω εγώ εκείνη τη φορά που σαν άνθρωπος κι εγώ θέλησα να πω τη γνώμη μου για τον καινούριο ναό του Διονύσου και μόνο που δεν με πήραν με τις πέτρες δηλαδή!!! Εγώ φταίω δηλαδή που δεν μ' αρέσει το τρκουάζ και προτιμώ το εκρού;

Δεν μπορώ να ζω άλλο σε μια τέτοια πολιτεία!! Θέλω να ζήσω σε μια πολιτεία ιδανική... Ηρεμη, γεμάτη γαλήνη, χωρίς χαφιέδες, δημαγωγούς,

φοροφυγάδες και ψυχανώμαλους βιαστές... Ψάχνω μια πόλη δίκαιη και χαρούμενη ίσως και ονειρική... Έτσι είναι η πόλη στο φανταστικό, τέλειο, υπέροχο, ανεπανάληπτο έργο μου... Όπως χαρακτηρίστηκε από πολλούς. Χωρίς να θέλω να το παινευτώ.. ΝΑΙ! Δημιούργησα πάλι!! Εκεί οι άνθρωποι θα σου λένε και μια καλημέρα το πρωί, δεν θα δίνεις όλο το μισθό σου για το νοίκι, θα κρατάς και κάτι για να βγαίνεις και καμιά μπαρότσαρκα το βράδυ!! Θα 'ταν ένα τέλειο μέρος όπου θα μπορούσα εγώ και η αγαπημένη μου Αρσινόη να ζήσουμε ανενόχλητοι τον έρωτά μας μακριά από πολέμους και συνεχείς συγκρούσεις με τους κατά τα άλλα γλυκότετους Σπαρτιάτες.

Δεν λέω πως στην πόλη αυτή θα απαγορευόταν η είσοδος των Σπαρτιατών. Κάθε άλλο!! Θα ήταν όλοι τους ευπρόσδεκτοι αρκεί να είχαν φιλικές και ειρηνικές διαθέσεις... Αλλά είναι και λίγο οπισθοδρομικοί ρε παιδί μου... Να θέλουν οι γέροι... εμμ... ουψ οι γονείς ήθελα να πω της Αρσινόης να πάω να μείνω στη Σπάρτη στο πατρικό της και φυσικά να την παντρευτώ... Ποιος; Εγώ; Που είμαι γέννημα θρέμμα Αθηναίος να αφήσω την Αθήνα και να τρέχω στη Σπάρτη; Δεν είμαι έτοιμος για γάμο ακόμα όμως και δεν ξέρω πως να τους το πω... Είναι και μεγάλοι άνθρωποι όσο να ναι... Τα εμφράγματα караδοκούν και τα εγκεφαλικά επίσης! Ε και στην ηλικία του πατέρα της, γιατί μη κοιτάτε που λέει πως είναι 70...80 στο νερό είναι! Έχω δει ταυτότητα. Πως να του φέρεις αντίρρηση; Λέει ότι μου δίνει και καλή προίκα. Τι καλή; 50 στρέμματα γης στην κοιλάδα του Ευρώτα και 2000 ελαιόδεντρα αυτός τα λέει καλή προίκα; Ε όχι δα...

Πω πω πάλι ξέφυγα και άρχισα να μιλάω για την πολυτάραχη και εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ζωή μου... Τι έλεγα; Αα ναι... Για την πόλη... Όπως έλεγα λοιπόν εκεί θα είναι ένα μέρος συνύπαρξης αγαθών και τίμιων ανθρώπων με τα πουλιά. Γιατί μην ξεχνάμε πως τα πουλιά είναι πιο ισχυρά από τους Θεούς και τους ανθρώπους μαζί. Και στην τελική αν ξεμεινουμε από τρόφιμα θα 'χουμε κάτι πολύ εύγευστο! Οι άνθρωποι που θα αποφασίσουν να ζήσουν εκεί θα απολαμβάνουν την ηρεμία και την γαλήνη της καθημερινότητας καθώς και όλες τις πολυτέλειες που μπορεί να σου προσφέρει... Ποιος θα λέγε όχι σε μια τέτοια πόλη με όλα τα καλά; Ό,τι βάλει ο νους σου, μπαράκια για ξέφρενο κλάμπινγκ μέχρι πρωίας, τεράστιες βίλες με πισίνα, δωρεάν internet και face book και ότι άλλο μπορεί κανείς να ζητήσει! Εγώ την ονομάζω «Η πόλη των Ονείρων!».

ΟΚ λοιπόν μετά από όλες αυτές τις περιγραφές νομίζω ότι όλοι καταλάβατε με τι έχετε να κάνετε! Αλλά τώρα πρέπει να φύγω... Με φωνάζει η αγαπημένη μου πανέμορφη Αρσινόη. Ώρα για φαγητό. Αρνάκι στο φούρνο με πατάτες και μπόλικο λαδολέμονο να γλύφεις τα δάχτυλα σου! Έρχομαι αγάπη μου! ☺

Ελένη Κούτρου

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ονομάζομαι Σωκράτης γεννήθηκα στην Αθήνα. Πολλοί άνθρωποι δεν με συμπαθούν γιατί με θεωρούν σοφιστή και με κατηγορούν για ασέβεια και άρνηση των θεσμών της θρησκευτικής και κοινωνικής ζωής. Έτσι, το 399 π.Χ. τρεις Αθηναίοι πολίτες, τα γουρούνια ο Μέλητος, ο Άνυτος και ο Λύκων, με έσυραν στο δικαστήριο με την κατηγορία: «Οτι είμαι ένοχος και γιατί διαφθείρω τους νέους και γιατί δεν πιστεύω τους θεούς που πιστεύει ο τόπος, αλλά και γιατί τους φέρνω άλλες, καινούριες θεότητες». Η δίκη έγινε το 399 π.Χ. Οι μαθητές μου έχουν φροντίσει να μου ετοιμάσει μια απολογία ένας καλός ρήτορας, όπως συνηθίζεται. Την απολογία ετοίμασε, με όλους τους κανόνες της ρητορικής, ο ονομαστός ρήτορας, έξυπνος λέμε τώρα Λυσίας. Εγώ όμως αρνήθηκα να την χρησιμοποιήσω την απολογία μου, την ετοίμαζα ο ίδιος, μια ζωή, με τις πράξεις μου, δηλαδή πράττοντας πάντοτε το αγαθό. Έτσι εγώ, με ήρεμη τη συνείδησή μου, απολογήθηκα όπως ήθελα ο ίδιος. Από την αυτοσχέδια και δίχως ρητορισμούς απολογία μου, δεν έλειψε, βέβαια, η συνηθισμένη ειρωνεία μου. Είπα στους γέροντες δικαστές πως, κατά τη γνώμη μου, καμιά ποινή δεν έπρεπε να μου επιβληθεί. Αντίθετα, χρέος της πολιτείας ήταν, είπα, η σίτισή μου στο πρυτανείο, αφού όλη μου τη ζωή την είχα αφιερώσει στη βελτίωση των πολιτών.

Το δικαστήριο με κήρυξε ένοχο και με καταδίκασε σε tragis θάνατο και ήμουν τόσο νέος και ωραίος όλες έπεφταν στα πόδια μου. Την κατηγορία εναντίον μου και την καταδίκη μου σε θάνατο θα τις καταλάβετε μόνο αν τις δείτε μέσα στο κλίμα της εποχής εκείνης.. Η ποινή δεν εκτελέστηκε αμέσως και εγώ έμεινα στο δεσμωτήριο μόνο 30 ημέρες.

Σ' όλο αυτό το διάστημα οι πολυάριθμοι μαθητές, πολύ νέοι και ωραίοι όχι σαν εμένα βέβαια, κατέκλυζαν τη φυλακή, που είχε μεταβληθεί σε πραγματική φιλοσοφική σχολή, έλεος πολύ βαρετό και εγώ, ατάραχος και γαλήνιος, έδινα στους μαθητές μου τις τελευταίες συμβουλές και υποθήκες γιατί με ρωτούσαν συνέχεια επειδή έχω μυαλό. Απέκρουα τις προτάσεις του μαθητή μου Κρίτωνα, να δραπετεύσω και να σωθώ, γιατί ήθελα, ως την τελευταία στιγμή της ζωής μου, να είμαι συνεπής προς τη διδασκαλία μου και με το υψηλό μου παράδειγμά να διδάξω πως «οι πολίτες πρέπει να σέβονται πάντοτε τους νόμους της πολιτείας» έλεος. Και ήπια το κώνειο, το Μάιο του 399 π.Χ., ήσυχος και γαλήνιος πάντα, εκτός από το δικαστήριο τα είχα πάρει στο κρανίο με καρτερία και ψυχική ηρεμία μοναδική στην ιστορία, έβγαλα και ομοιοκαταληξία, όπως μοναδική ήταν και η προσωπικότητα μου φυσικά, μεγάλου φιλοσόφου, του μεγάλου δασκάλου.

Ανίσα Κοβάτσι

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Είμαι στο Ministri, μέσα στην αίθουσα μία παρέα κάνει μεγάλη φασαρία. Το τραπέζι είναι γεμάτο καφέδες και στο κέντρο της παρέας είναι ένας μεσήλικας, με τρέντι ντύσιμο, τζιν παντελόνι αρμάνι πόλο μπλουζάκι και στο λαιμό δεμένο ένα εξαντρικ φουλάρι. Τα περιποιημένα γένια του και τα καλοχτενισμένα μαλλιά του μαρτυρούν άνθρωπο καλλιεργημένο.

Το βλέμμα του κρύβεται πίσω από τα Dolce Cabana σκουρόχρωμα γυαλιά του. Πίνει freddo παγωμένο και προσπαθεί να διαβάσει την εφημερίδα του. Γυρίζει στη δεύτερη σελίδα και το βλέμμα του πέφτει στα τελευταία γεγονότα της Λιβύης. Πόλεμος, πόλεμος, πόλεμος ένα μπάχαλο.

- Τι έγινε βρε Θουκυδίδη τον ρωτά η παρέα.

- Τι να γίνει ρε παιδιά μια ζωή τα ίδια και τα ίδια αιώνες τώρα.

- Τι έγινε ρε μεγάλε και κάνεις έτσι;

- Θυμάστε που είχε γίνει ένας πόλεμος;

- Ποιός απ' όλους γιατί όλη η ιστορία όλο πολέμους είναι.

- Τότε το (430 π.Χ.) που η Αθήνα με τη Σπάρτη άρχισαν να τρώνε τα μουστάκια τους. Η Αθήνα βλέπεις ήταν πλούσια μία πόλη γόησσα με τα στολίδια της τα σέα της τα μέα της. Είχε όλο το Αιγαίο δικό της τα στέκια της Μυκόνου, της Σύρου, της Πάρου. Όλοι της Show Biz σουλατσάριζαν τα καλοκαίρια στα σοκάκια της Μυκόνου και να σου ο Περικλής στην παραλία της Ψαρούς να κάνει τις απλωτές του, από την άλλη ο Αλκιβιάδης σαν cool τύπος την έβρισκε στα ορθάδικα πίνοντας σφηνάκια.

Η Σπάρτη απ' την άλλη το έπαιζε τύπισσα βλέπεις, είχε στα πόστα της όλα τα τεκνά (πόλεις) της Πελοποννήσου. Τρωγόντουσαν σαν το σκύλο με τη γάτα, δεν συμφωνούσαν πουθενά. Κάτι σαν Ν.Δ. με ΠΑΣΟΚ να πούμε.

Όταν η Αθήνα την έκανε και πούλησε τα προϊόντα στη δυτική Ελλάδα και στην Ιταλία ξέσπασε το κακό. Την πάτησαν οι Κορίνθιοι που ήταν φίλοι των Σπαρτιατών και άρχισε η φαγωμάρα.

Οι Κερκυραίοι δεν τα βρήκαν με τους Κορίνθιους και ζητούν χέρι βοήθειας από τους Αθηναίους. Οι Αθηναίοι που τα έφερναν κομματάκι δύσκολα λένε το ΝΑΙ στους επανήσιους.

Οι Κορίνθιοι σαν μαινόμενοι ταύροι την κάνουν γυριστή στους Αθηναίους στη Μακεδονία. Όλοι οι μόρτες από την Πελοπόννησο μαζεύτηκαν εδώ στη Σπάρτη και είπαν να γίνει ένας πόλεμος. Θα έκαναν ένα παιχνίδι και θα έπαιζαν μεταξύ τους Πελοποννησιακή με Αθηναϊκή συμμαχία: σημειώσατε Χ.

Οι Πελοποννήσιοι έπαιζαν καλή μπάλα στην ξηρά ενώ οι Αθηναίοι ήταν ξεφτέρια στο κουπί και στο κολύμπι.

Διαιτητής ο Αρχίδαμος προσπάθησε να κατευνάσει τα πνεύματα αλλά τζίφος η υπόθεση. Αρχίζει πρώτη πάσα την κάνουν οι Πελοποννήσιοι στην Αθήνα, χαμός, κουκουλοφόροι μολότοφ πετροπόλεμος και όλα τα σχετικά. Οι Αθηναίοι τα 'χασαν μαζί με τον προπονητή τους (τον Περικλή) κλείνονται στη μικρή περιοχή (τείχη Αθήνας) για να γλυτώσουν.

Παίρνουν το ριμπάουντ οι Αθηναίοι και την κάνουν για Λακωνία, πάλι τα ίδια πετροπόλεμος μολότοφ και όλα τα σχετικά. Μετά ήρθε η συμφορά η αρρώστια (λοιμός) όλοι έπεφταν σαν κοτόπουλα χάνεται και ο ίδιος ο Περικλής.

Το πρωτάθλημα συνεχίζεται αλλά οι ομάδες κουράστηκαν, είπαν να τα βρουν. Αναλαμβάνει ο Νικίας και είδαν Θεού πρόσωπο το (421 π.Χ.) πάσατε πυρ. Ξεκουράστηκαν για λίγο αλλά μετά πάλι τα ίδια.

Έρχεται το πουλάκι μας ο Αλκιβιάδης σωστή θεά. Τους πείθει τους Αθηναίους να επιτεθούν στους κολλητούς του Μπερλουσκόνι. Πού πήγατε ρε και τα βάλατε με τους Σικελούς τους μαφιόζους τους έκαναν σκόνη για τους κορέους και γύρισαν πίσω σαν βρεγμένη γάτα.

Οι Σπαρτιάτες από την άλλη δεν κάθισαν ήσυχα. Ζήτησαν οι αθεόφοβοι χρήματα από τους Πέρσες για να εξοπλιστούν για να τα βάλουν με την Αθήνα. Έκαναν παιχνίδι στη θάλασσα στις Αργινούσες (406 π.Χ.) και η Αθήνα νικά. Η ρεβάνς όμως παίχτηκε την άλλη χρονιά στους Αιγός ποταμούς όπου οι Αθηναίοι τα είδαν όλα, έπαθαν την πλάκα της ζωής τους. Η Αθήνα είδε το Χριστό φαντάρο, με σκυμμένο κεφάλι υπογράφει ειρήνη το (404 π.Χ.) με πολύ βαρύ φορτίο.

Σκέτη καταστροφή αν με ρωτήσετε ποιός νίκησε θα σας πω κανέναν. Ήταν και οι δύο χαμένοι.

Νίκης Κωνσταντοπούλου

Κύρου Ανάβασις

Κανάλι Attic: 401 π.Χ.

Ρεπορτάζ από τον πολεμικό μας ανταποκριτή Ξενοφώντα.

Αγαπητοί τηλεθεατές ακολουθώ την εκστρατεία του Κύρου, του σατράπη της Μ. Ασίας εναντίον του αδερφού του Αρταξέρξη για να του πάρει τον θρόνο. Βρε τι αγαπημένα αδέρφια είναι αυτά; Σκίζονται από αγάπη στην κυριολεξία!!!! Καλά αυτοί πεθαίνουν από αδελφική αγάπη!!! Εμείς οι 13.000

Έλληνες και ανάμεσά τους 700 Σπαρτιάτες γιατί ανακατευόμαστε στα οικογενειακά τους;

Αλλά το έχει ο Έλληνας στο αίμα του να χώνει τη μύτη του στα ξένα νιτερέσια ειδικά στα περσικά! Εμένα μην με παρεξηγείται δεν είμαι κουτσομπόλης, είμαι καλεσμένος από τον Πρόξενο και θέλω να γνωρίσω τον Κύρο. Τις επόμενες ημέρες αγαπητοί μου τηλεθεατές θα σας ενημερώνω για τα γεγονότα μέσω δορυφόρου.

Κούναξα:

(Ο Ξενοφών λαχανιασμένος)

Σήμερα έγινε μία μεγάλη μάχη με τον στρατό του Αρταξέρξη. Τα δύο αδέρφια συναντήθηκαν και από τη χαρά τους ο Αρταξέρξης κατά λάθος σκότωσε το αδελφάκι του. Ο στρατός του Κύρου νίκησε αλλά έμεινε χωρίς αρχηγό. Ο Αρταξέρξης μας ζητά να παραδώσουμε τα όπλα. Σε απευθείας μετάδοση οι εκπρόσωποι των δύο στρατευμάτων: στο αριστερό παράθυρο Κλέαρχος (δικός μας), στο δεξί παράθυρο Φαλίνος (Πέρσης ή Ιρανός αν προτιμάτε).

-Κλέαρχος: Γιατί ζητάει τα όπλα; Επειδή είναι νικητής ή θέλει να του τα δώσουμε σαν δώρα για τη γιορτή του; Πότε είναι του Αγίου Αρταξέρξη είπαμε;

-Φαλίνος: Να λείπουν οι ειρωνείες! Μπορεί να είστε νικητές αλλά είστε περικυκλωμένοι από πολλά ποτάμια γύρω σας και δεν ξέρετε κολύμπι. Αν παραδώσετε τα όπλα θα σας αφήσουμε να φύγετε, θα σας δώσουμε τρόφιμα για την επιστροφή και μπρατσάκια για κολύμπι.

-Κλέαρχος: Ωραία προσφορά! Εμένα να μου κρατήσετε ένα ζευγάρι με ροζ πουά. Και για να σοβαρευτούμε τώρα το μόνο που έχουμε είναι τα όπλα και η ανδρεία μας. Εμείς δεν θέλουμε να πάρουμε την εξουσία αλλά να γυρίσουμε στην Ελλάδα.

Έκτακτο ανακοινωθέν:

Ξενοφώντας: Άτιμη φάρα, μας ξεγέλασαν! Ο Τισσαφέρνης μας επιτέθηκε εκεί που είχαμε κατασκηνώσει. Επιστρέφουμε στην Ελλάδα άρον-άρον! Η κατάσταση είναι πολύ τραγική. Το έχουμε ρίξει στο πλιάτσικο για να

εξασφαλίσουμε την τροφή μας. Δεν έχει μείνει κοτέτσι για κοτέτσι και μπιστόνι για μπιστόνι.

Ντοκουμέντο από την κατάληψη ενός λόφου:

Στιγμιότυπο από την στιχομυθία του Ξενοφώντα και του Σωτηρίδα του Ικαιώνιου. Ο Ξενοφώντας πάνω στο άλογο και ο Σωτηρίδας πεζός.

-Σωτηρίδας: Εεε τι καιρό κάνει εκεί πάνω; Γιατί εδώ έχει πολλή υγρασία από τον ιδρώτα που χύνω περπατώντας και κουβαλώντας την ασπίδα.

-Ξενοφώντας: Εσύ τουλάχιστον δεν καις βενζίνη! Εμένα με ρωτάς που για να το φουλάρω μου φεύγει ο μισθός! Πάρτο εσύ για να έρθω εγώ με τα πόδια!

Πολεμική ανταπόκριση από την κάθοδο των Κακομυριών:

-Ξενοφώντας: Μα πως τα κατάφεραν οι Έλληνες και με χώσανε να τους οδηγήσω στην πατρίδα; Και δεν έχω και GPS! Τους πηγαίνω από εδώ, τους πηγαίνω από εκεί και τώρα οι αχάριστοι δεν με εμπιστεύονται και νομίζουν ότι τους πηγαίνω στους βάρβαρους. Τους έκανα όμως καλή εξήγηση: Η Ελλάδα είναι στη Δύση, οι βάρβαροι στην Ανατολή. Άμα προχωρούμε εκεί που δύνει ο ήλιος πάμε καλά, αν βλέπετε την ανατολή του ήλιου κάντε τον σταυρό σας. Πώς να σας ξεγελάσω λοιπόν; Είπαμε δύση σκόρδο, ανατολή κρεμμύδι.

Θάλαττα, Θάλαττα:

-Ξενοφώντας: Να με συγχωρείτε που ψευδίζω αλλά επιτέλους μετά από τόσο καιρό αντικρίσαμε τη θάλασσα και φτάσαμε στον Εύξεινο Πόντο. Η συγκίνησή μας δεν περιγράφεται. Πλοία δεν έχουμε βέβαια, αλλά μας έχουνε μείνει κάτι μπρατσάκια! Φυσικά πάλι πρέπει να εξηγήσω όπου φυσάει Βοριάς πάμε για Ελλάδα, όπου φυσάει Νοτιάς της κουνάμε το μαντίλι.

Τέλος:

-Ξενοφώντας: Επιτέλους μετά από πολλές περιπέτειες και αφού μας εκμεταλλεύτηκαν ακόμα και Θράκες το στράτευμά μας ενώθηκε με τις σπαρτιατικές δυνάμεις με αρχηγό τον Θίβρωνα στην Πέργαμο.

Αγαπητοί μου τηλεθεατές αυτά που πέρασα θα τα εκδώσω σε βιβλίο που θα γίνει best-seller και θα πουλήσω τα δικαιώματα να γίνει ταινία που θα πάρει Oscar με πρωταγωνιστή τον ίδιο, το όνομά μου θα μείνει στην ιστορία!!!

Ανυπομονώ να γυρίσω στην Αθήνα και να πιω τον καφέ μου θαυμάζοντας τη θέα της Ακρόπολης που μου έλειψε τόσο πολύ!!!

Έλλη Κατσιχτη

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ήταν τέλη Αυγούστου και εμείς όλοι οι Σπαρτιάτες ετοιμαζόμασταν για την μάχη που θα γινόταν στις Θερμοπύλες με τους Πέρσες. Εγώ σαν βασιλιάς και αρχηγός του στρατού αποφάσισα να πάω με 300 άλλους Σπαρτιάτες για να μην έχουμε προβλήματα με τα στενά στις Θερμοπύλες.

Λίγο πριν φύγουμε αποχαιρετήσαμε όλοι τις οικογένειές μας με την σκέψη ότι υπήρχε περίπτωση να μην τους ξαναβλέπαμε ποτέ.

Ήταν χαράματα, σηκώθηκα και ετοιμάστηκα μαζί με τους άλλους 300 γενναίους Σπαρτιάτες για να αποχωρήσουμε και να ξεκινήσουμε για τον πολύ μεγάλο ποδαρόδρομο.

Ξεκινήσαμε. Μαζί μας είχαμε πάρει και αοιδούς για να μας παίζουν τραγούδια και να περνάμε καλύτερα στα απέραντα μέρη που διανύαμε. Όταν κοντεύαμε να φτάσουμε παρατήρησα κάτι πάνω στην κορυφή του στενού και αυτό έμοιαζε σαν να ήταν ένας Σπαρτιάτης.

Ήταν όντως ένας Σπαρτιάτης που τον έλεγαν Εφιάλτη και μου ζήτησε να πολεμήσει για να κάνει περήφανους τους προγόνους του. Μετά από μια γρήγορη σκέψη του απαγόρευσα να πολεμήσει μαζί μας. Εκείνος τότε θυμωμένος έφυγε και πήγε στον Ξέρξη και του είπε ποιος θα ήταν ο κατάλληλος δρόμος να μας πολεμήσουν χωρίς να δυσκολευτούν.

Εμείς χωρίς να γνωρίζουμε την πράξη του Εφιάλτη, φτάσαμε στις Θερμοπύλες και εκεί άρχισε η Μεγάλη μάχη. Οι Πέρσες ήταν πολύ περισσότεροι από εμάς και ενημερωμένοι από τον Εφιάλτη για τον τρόπο που έπρεπε να πολεμήσουν κατάφεραν να μας νικήσουν.

Άγγελος Κορίνης

ΣΟΛΩΝΑΣ

Ονομάζομαι Σόλωνας είμαι ποιητής και ένας από τους επτά σοφούς .

Είμαστε στο 594 π.χ και βρισκόμαστε στην Αθήνα . Σήμερα οι Αθηναίοι με επέλεξαν για βασιλιά τους για να μπορέσω να δώσω λύση στα προβλήματά τους

Σαν βασιλιάς που είμαι θα πρέπει να φτιάξω νέους νόμους όπως μου ζητήσανε για να σταματήσουν οι αναταραχές .Οι νόμοι που σκέφτηκα είναι οι εξής:

- Να καταργήσω τα χρέη να απελευθερώσω αυτούς που είναι δούλοι λόγω χρεών και θα απαγορεύσω στο εξής να δανείζεται κάποιος με εγγύηση την προσωπική του ελευθερία . Αυτός ο νόμος θα είναι η Σεισάχθεια με την οποία θα λυτρωθεί η αγροτική τάξη .
- Ένα άλλο μέτρο είναι η αποδυνάμωση του αριστοκρατικού πολιτεύμα και η διαίρεση των πολιτών σε τέσσερις τάξεις .Όμως ως βάση θα έχει το εισόδημα και όχι η καταγωγή .Ανάλογα θα ορίσω και τα αξιώματα.
- Παράλληλα θα διευρύνω το ρόλο της εκκλησίας του δήμου, στην οποία θα παίρνουν μέρος όσοι έχουν συμπληρώσει την ηλικία των είκοσι ετών .
- Τα θέματα που θα συζητούν στη συνέλευση του λαού θα τα ετοιμάζει η βουλή των Τετρακοσίων .
- Για να μπορέσει να υπάρχει καλύτερη απονομή δικαιοσύνης και εξάλειψη των ανισοτήτων θα φτιάξω ένα δικαστήριο την Ηλιαία όπου εκεί θα συμμετέχουν άτομα από όλες τις τάξεις .
- Όμως για να πετύχω την ενεργό συμμετοχή στα κοινά θα στερήσω τα πολιτικά δικαιώματα από όσους δεν παίρνουν θέση στα κοινωνικά και πολιτικά θέματα .

Πιστεύω πως αυτοί οι νόμοι είναι ότι χρειάζονται οι πολίτες της Αθήνας για να σταματήσουν οι ταραχές, τα οικονομικά προβλήματα και κανείς να μην γίνεται δούλος .

Καθώς ο καιρός περνούσε τα μέτρα είχαν ανακουφίσει τη λαϊκή τάξη και εξίσωσαν τους πλούσιους με τους ευγενείς .Αλλά η γη εξακολουθούσε να είναι στα χέρια των λίγων , τα αιτήματα για μοίρασμα της γη ήρθε στην επιφάνεια και έτσι δημιουργήθηκαν ταραχές .

Από ότι κατάλαβα οι Αθηναίοι δεν είναι έτοιμοι για αυτούς τους νόμους. Γι αυτό φεύγω πάω στην Αίγυπτο και δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ

Μαρία Κοντοέ

Αρχαία Σπαρτιάτισσα

Στην Σπάρτη οι γυναίκες δεν μοιάζουν σε τίποτα με τις γυναίκες της υπόλοιπης Ελλάδας . Η ζωή μας είναι ελεύθερη. Αυτό σας το λέω εγώ μια σπαρτιάτισσα . Το όνομά μου είναι «Περικλαίνα» . Είμαι γύρω στα 30 και έχω τέσσερις γιους και μια κόρη. Οι δυο πιο μεγάλοι γιοι μου είναι στην εκπαίδευση την λεγόμενη «αγωγή» . Οι άλλοι δυο είναι μικροί ακόμα για την αγωγή. Ο άντρας μου ο Πελοπίδας είναι στον πόλεμο . Εγώ ασχολούμαι με τα παιδιά και τον περισσότερο μου χρόνο με την πάλη όπου είμαι πρωταθλήτρια

Σήμερα στην παλαιστρα είχε πολύ κόσμο . Είχα πάει με τη φίλη μου Αμέλια όπου κι αυτής ο άντρας είναι στον πόλεμο μαζί με τον δικό μου . Στην παλαιστρα οι περισσότεροι φοβούνται εμένα και την φίλη μου γιατί είμαστε πολύ καλές στην πάλη . Να φανταστείτε σήμερα προσπάθησε να τα βάλει μαζί μου . στο τέλος παρακαλούσε τον Άρη να σηκωθεί από το πάτωμα ! γνώρισα και τον «Ανταλκίδα» ωραίος πολύ ωραίος αλλά πολύ χαζός . Αυτή η γνωριμία όμως τέλειωσε γιατί είχε μπει μέσα ένας από τους πιο ωραίους της παλαιστρας , ο «Λύσανδρος», ο οποίος αρέσει και της Αμέλιας . Για να δούμε όμως ποια θα τον πλησιάσει πρώτη κάναμε έναν αγώνα . Άφησα επίτηδες την Αμέλια να κερδίσει για να δω τι πρόκειται να κάνει .

Λίγο αργότερα κατάλαβα ότι έκανα λάθος , επειδή η Αμέλια τον προκάλεσε σε μάχη... Στο τέλος ο καημένος ο Λύσανδρος έφυγε με φορείο από την παλαιστρα . Ευτυχώς μετά από λίγη ώρα ήρθε και ένας άλλος πολύ ωραίος . Αυτόν όμως τον είχε πιάσει η Άρτεμη και μας είχε πει να μην προσπαθήσουμε τίποτα ... όμως ποιος ακούει την Άρτεμη μια τελείως αποτυχημένη . Έτσι αφού η Αμέλια έστειλε το Λύσανδρο στο γιατρό εγώ θα προσπαθούσα πρώτη με τον Αγησίλαο. Έτσι πλησίασα και άρχισα να του μιλώ . Έλα όμως που δεν με άκουγε , γιατί είχε στην τελευταία μάχη που πήγε γι αυτό δεν είχε πάει τώρα στον πόλεμο που γινόταν . Μόλις μου είπε η Αμέλια τι γινόταν νευρίασα πάρα πολύ και τάραξα στο ξύλο τον Ανταλκίδα που το έπαιζε και έξυπνος. Μετά από την παλαιστρα πήγα σπίτι και μαγείρεψα κάτι στα παιδιά να φάνε μη μείνουν νηστικά . Ήμουν πολύ στενοχωρημένη που δεν μπόρεσα να κάνω κάτι σήμερα ούτε με τον Λύσανδρο ούτε με τον Αγησίλαο . Ευτυχώς όμως που το βράδυ έχω κανονίσει με τον Λεωνίδα.

Νομίζω ότι σας απέδειξα ότι στη Σπάρτη δεν φημίζονται μόνο οι άντρες αλλά και οι γυναίκες ... !!!

Νίκη Κερασιώτη

Αρχαίος Σπαρτιάτης

Είμαι Σπαρτιάτης και είμαι 30 χρονών. Θα σας περιγράψω την αγωγή των Σπαρτιατών. Αρχικά όταν γεννιόταν το παιδί η μητέρα του το έπλενε με κρασί για να δει εάν η κράση του ήταν γερή. Εάν ήταν αδύναμο πέθαινε. Ο πατέρας του το πήγαινε στη Λέσχη, όπου κάποιοι γέροντες το εξέταζαν προσεκτικά. Αν εύρισκαν ότι ήταν ελαττωματικό ή κακόμορφο, με εντολή των Εφόρων το πέταγαν στον Καιάδα, τον λεγόμενο Αποθέτη , μια σχισμή του Ταυγέτου.

Καθώς μεγάλωνα μέχρι τα επτά μου χρόνια ήμουν με την μητέρα μου. Όταν έγινα επτά με πήρε η πολιτεία. Αυτοί ήταν πολλοί αυστηροί. Τότε άρχιζε η Αγωγή. Με έβαλαν σε μια 'Αγέλη' και όλα τα αγόρια, μας παρακολουθούσε ένας ηλικιωμένος.

Στα δεκατρία μου, μας εκπαίδευε ο Είρενας, ένας άνθρωπος γενναίος, και ήμασταν υπό την επίβλεψη του Παιδονόμου. Εκπαιδευόμασταν στη γυμναστική, στο τρέξιμο, στο πήδημα, το πέταγμα ακοντίου και δίσκου. Μαθαίναμε να αντέχουμε το κρύο, τον πόνο, την πείνα, την δίψα, την

κούραση και την έλλειψη ύπνου. Περιπατούσαμε ξυπόλυτοι, πλενόμασταν στον Ευρώτα και ντυνόμασταν με ένα κόκκινο ένδυμα χειμώνα-καλοκαίρι. Κοιμόμασταν πάνω σε καλάμιές και άχυρα. Τρώγαμε το φρικτό φαγητό που λεγόταν μέλανας ζωμός, μας ενθάρρυναν κιόλας να κλέβουμε τροφή. Τρώγαμε επίσης και πολύ μέλι. Μάθαμε πολύ λίγα γράμματα. Μας συμβούλευαν να μιλάμε λίγο αλλά σοφά. Μια φορά το χρόνο δοκιμαζόμασταν για την αντοχή μας μπροστά στο βωμό της Ορθίας Αρτέμιδος. Κλέβαμε τυριά και μας μαστίγωναν δίχως λύπηση. Κάποια παιδιά πέθαναν από το σκληρό μαστίγωμα. Κάποια από εμάς δεν υπέφεραν καθόλου και τα στεφάνωναν.

Στην ηλικία των είκοσι η Αγωγή τελείωσε, αλλά τότε άρχισε η στρατιωτική μου θητεία. Από εκεί και πέρα θα δειπνούσαμε μαζί μέχρι τα εξήντα σε δημόσιους καταυλισμούς. Τώρα στην ηλικία των 30, που είμαι εγώ γίνομαι πολίτης με πλήρη δικαιώματα και υποχρεώσεις. Παίρνω μέρος στη συνέλευση του λαού (Απέλλα) και ασκώ δημόσια αξιώματα. Ύστερα από την σκληρή παιδική ηλικία, κατάλαβα γιατί είμαι Σπαρτιάτης.

Παναγιώτης Μανιατάκος

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : Η ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΓΡΑΝΙΚΟ ΠΟΤΑΜΟ

Είμαι ο Μέγας Αλέξανδρος , ο γιος του Φιλίππου. Πήρα τεραστία μόρφωση από τον Αριστοτέλη ,βαθύτατα ελληνική . Είμαστε στο 334 λίγο μετά τη μάχη με τους Πέρσες στο Γρανικό ποταμό .Και τι δεν περάσαμε για να τους νικήσουμε .Ήταν πραγματικά συγκλονιστικό .Τώρα θα σας διηγηθώ τι περίπου συνέβη .

Στην μάχη μας στρατηγός των Περσών ήταν ο Αρσίτης μαζί με πολλούς επιφανείς Πέρσες .

Για αρκετή ώρα καθόμασταν τα δυο στρατεύματα , των Περσών και το δικό μας , απέναντι το ένα από το άλλο αμίλητοι , σιωπηλοί και σκεφτικοί για το μέλλον ... Ήξερα πως οι πανούργοι Πέρσες περίμεναν να μπούμε εμείς πρώτοι στο ποτάμι για να συναντήσουμε πολλές δυσκολίες στο πέρασμα του και να μπορέσουν να μας αποτρέψουν να περάσουμε στην απέναντι πλευρά .

Έτσι και εγώ ορμάω στο άλογο μου και διατάζω όλους μου τους στρατιώτες να ακολουθήσουν για να μπορέσουμε να νικήσουμε . Προχωρούσαμε λοξά για να μην μας πετύχουν οι Πέρσες και για να μην μας παρασύρει το ρεύμα .

Οι Πέρσες άρχισαν να μας χτυπούν με τα ακόντια τους εκεί που βγήκαν από το ποτάμι οι πρώτοι στρατιώτες . Σε αυτή τη φάση χάσαμε πολύ χρόνο και είχαμε αρκετές απώλειες .Εγώ οδηγώντας τη δεξιά παράταξη επιτέθηκα πρώτος προς τους Πέρσες στο σημείο που ήταν πυκνότερο και βρισκόνταν εκεί και οι ηγεμόνες

Αργότερα όμως η φάλαγγες περνούσαν πιο εύκολα η μια μετά την άλλη . Πάντως η μάχη αν και ήταν πιο πολύ με ιππικό έμοιαζε περισσότερο με πεζικό .

Οι στρατιώτες πια πολεμούσαν σώμα με σώμα και τα άλογα πολεμούσαν το ένα με το άλλο . Εμείς προσπαθούσαμε να σπρώξουμε τους Πέρσες στην πεδιάδα και αυτοί εμάς ξανά στο ποτάμι .

Εκείνη τη στιγμή μου σπάει το δόρυ. Τότε διέταξα από τον Αρέτη να μου δώσει ένα άλλο αλλά και το δικό του είχε σπάσει και έτσι πήρα του Κορίνθιου Δημάρατου. Μόλις το πήρα είδα Μιθριδάτη να προσπαθεί να μας χτυπήσει με ένα τμήμα του ιππικού του . Έτρεξα τότε εγώ μπροστά από τους άλλους για να τον διαπεράσω με το δόρυ μου . Όμως ο Ροισάκης μου επιτέθηκε και με χτύπησε με το σπαθί του σχίζοντας μου μόνο το κράνος μου .Τότε εγώ δεν είχα άλλη επιλογή και τον σκότωσα .Στο μεταξύ όμως από πίσω μου πλησίαζε ο Σπιθριδάτης με υψωμένο το σπαθί του. Όμως τον πρόλαβε ο Κλιτός και τον χτύπησε στον ωμό κόβοντας του το χέρι .

Χτυπούσαμε συνέχεια τους Πέρσες και ύστερα από αρκετή ώρα τους αναγκάσαμε να τραπούν σε φυγή. Σκοτώθηκαν περίπου χίλιοι ιππείς τους .

Όμως δεν κράτησε πολύ ώρα η καταδίωξη τους γιατί στραφήκαμε προς τους μισθοφόρους που οι περισσότεροι βρισκόνταν στην πρωταρχική τους θέση γιατί η εξέλιξη της μάχης τους έκανε να τα χάσουν.

Έτσι κι εγώ οδήγησα εναντίον τους τη φάλαγγα και πρόσταξα να τους περικυκλώσουν. Τους κυκλώσαμε και τους σκοτώσαμε μέσα σε λίγη ώρα .Δεν σώθηκε κανένας εκτός αν κάποιος κρύφτηκε ανάμεσα στους νεκρούς .Δυο χιλιάδες πιάστηκαν αιχμάλωτοι .

Επιπλέον σκοτώθηκαν και πολλοί ηγεμόνες των Περσών όπως ο Νιφάτης , ο Πετήνης , ο Σπιθριδάτης , ο Μιθραβουζάνης , ο Μιθριδάτης , ο Αβρουπάλης , ο Φαρνάκης , ο Ωμάρης και τέλος ο Αροίτης που πήγε στη Φρυγία αυτοκτόνησε γιατί θεωρούσε τον εαυτό του υπεύθυνο που έχασαν.

Από εμάς σκοτώθηκαν 25 σύμμαχοι. Επίσης σκοτώθηκαν περίπου 65 ιππείς και 30 πεζοί.

Αυτά συνέβησαν στην ώρα της μάχης στο Γρανικό ποταμό .

Αναστασία Κατσάμπη

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ο Βασιλιάς των Θηβών Οιδίποδας είχε δύο κόρες, την Αντιγόνη και την Ισμήνη. Τα δυο του παιδιά, ο Ετεοκλής και ο Πολυνείκης αλληλοσκοτώθηκαν σε μονομαχία.

Μετά τον χαμό και του Οιδίποδα που αυτοτυφλώθηκε εξαιτίας των ανοσιουργημάτων του, τον θρόνο της Θήβας ανέλαβε ο Κρέοντας, ο αδελφός της μητέρας τους, Ιοκάστης.

Ο Κρέοντας κατόρθωσε να τρέψει σε φυγή τους Αργείους. Ο νέος αυτός βασιλιάς ήταν πολύ όμορφος άνδρας, παρόλο την ηλικία του. Από τον γιο του, ήταν πιο ελκυστικός. Η αυστηρότητα και η σοβαρότητά του ήταν το νόμο ελάττωμα που είχε. Με αυστηρή διαταγή απαγόρευσε την ταφή του Πολυνείκη, γιατί τον θεωρούσε τρομοκράτη και αναρχικό. Διέταξε να μείνει άταφος για να τον κατασπαράξουν τα σκυλιά και τα όρνια. Αντίθετα με τον αδελφό του Ετεοκλή που θα θάβονταν με όλες τις καθιερωμένες τιμές. Για τους παραβάτες η τιμωρία ήταν ο θάνατος με δημόσιο λιθοβολισμό.

Στα χαράματα της επόμενης ημέρας, οι δύο χαροκαμένες αδελφές, Αντιγόνη και Ισμήνη, συναντιούνται στο προαύλιο του ανακτόρου των Θηβών για να συζητήσουν για το δυσάρεστο νέο που είχαν μάθει. Η Αντιγόνη αρνείται να συμμορφωθεί με την διαταγή του Κρέοντα και ζητάει τη βοήθεια της αδερφής της. Εκτός από αυτό της εκμυστηρεύεται ότι αισθάνεται ερωτευμένη με τον Κρέοντα και ότι δεν μπορεί να παντρευτεί τον γιο του Αίμονα. Η Ισμήνη μένει άφωνη:

Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό στον Αίμονα! Σ' αγαπάει!

Η Αντιγόνη ήταν πολύ μπερδεμένη. Από την μία ήθελε να θάψει τον αδελφό της, ενώ από την άλλη σκεφτόταν ότι θα πλήγωνε τον αγαπημένο της Κρέοντα.

Τότε αποφασισμένη και τολμηρή, ανακοινώνει στην Ισμήνη ότι θα θάψει τον αδελφό της και θα εξομολογηθεί τον έρωτά της στον άνδρα της ζωής της.

Την επόμενη μέρα η Αντιγόνη έθαψε τον Πολυνείκη, όμως την είδε ένας φύλακας. Αυτός εμφανίζεται και ανακοινώνει στον Κρέοντα ότι κάποιος έθαψε τον Νεκρό. Ο Βασιλιάς ζήτησε να μάθει τον δράστη της ταφής του νεκρού. Ο Φύλακας προσπαθεί να αποσύρει από πάνω του κάθε ευθύνη και χαρακτηρίζει την ταφή ως θαύμα!

Οι 15 πρόκριτοι Θηβαιοί γέροντες εκφράζουν τη χαρά και την αγαλλίασή τους για την σωτηρία της πόλης τους. Προτρέπουν τους πολίτες να ευχαριστήσουν πρώτα τους Θεούς και έπειτα να διασκεδάσουν με ολονύχτιους χορούς και τραγούδια.

Στην συγκέντρωση αυτή βρίσκονται και η πανέμορφη Αντιγόνη. Ήταν η ευκαιρία που ζητούσε για να βρεθεί κοντά στον Κρέοντα και να του εκδηλώσει τα αισθήματά της. Ο Βασιλιάς βγαίνει από την κεντρική πύλη του ανακτόρου και η Αντιγόνη τον πλησιάζει και του λέει:

Θα ήθελα να σας μιλήσω ιδιαίτερα.

Ο Βασιλιάς την δέχεται στο δωμάτιο των συσκέψεων. Η Αντιγόνη χωρίς να χάσει καιρό του εκφράζει τον έρωτά της. Ο Κρέοντας δεν μπορεί να αντισταθεί από την γοητεία της και αφήνεται στα χέρια της. Στο τέλος το μετανιώνει και αισθάνεται ενοχές προς τον γιο του Αίμονα. Όμως το καμπανάκι του έρωτα είχε χτυπήσει και γι' αυτόν. Η Αντιγόνη τον πείθει πως αγαπιούνται και ότι κανείς δεν πρόκειται να τους εμποδίσει. Έτσι περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία για να το πουν στον γιο του Άμονα και την γυναίκα του Ευρυδίκη.

Το επόμενο πρωί ο φύλακας εμφανίζεται στον Κρέοντα μετανιωμένος και του ανακοινώνει ότι ξέρει τον δράστη και τον αποκαλύπτει για να σώσει το τομάρι του. Όταν ο Κρέοντας αντικρίζει την Αντιγόνη παγώνει. Η έκπληξη είναι μεγάλη. Τους διώχνει όλους, μένει μόνος μαζί της και την ρωτάει:

Γιατί με φέρνεις σε τόσο δύσκολη θέση; Δεν έπρεπε να θάψεις τον αδελφό σου! Είχα δώσει διαταγή για όποιον με παρακούσει. Τα πράγματα για σένα είναι διαφορετικά. Ξέρεις ότι πεθαίνω για σένα!

Η συγκίνηση που επικρατεί είναι μεγάλη και την αγκαλιάζει. Εκείνη την στιγμή μπαίνει η γυναίκα τους Ευρυδίκη και ο γιος του Αίμονας. Κοκάλωσαν!

Η Ευρυδίκη ζητάει εξηγήσεις και από τους δυο.

Αναγκάζονται λοιπόν, ο Κρέοντας και η Αντιγόνη να πουν όλη την αλήθεια για τη σχέση τους και φεύγουν. Η Ευρυδίκη συντετριμμένη δεν μπορεί να το αντέξει και πηδάει από το παράθυρο. Ο Αίμονας στεναχωρημένος και μόνος τα πίνει σε μια ταβέρνα όπου γίνεται σκνίπα στο μεθύσι. Στην επιστροφή προς το σπίτι του συνάντησε την Ισμήνη, όπου αυτή προσφέρεται να τον συνοδέψει.

Το επόμενο πρωί μαθαίνει για την αυτοκτονία της μητέρας του. Ο πόνος είναι αβάσταχτος. Δίπλα του βρίσκεται συνεχώς η Ισμήνη και τον παρηγορεί. Μετά από ένα μήνα οι γέροντες Θηβαίοι που είναι εκπρόσωποι των κατοίκων της Θήβας του προτείνουν να γίνει αυτός Βασιλιάς τους.

Εκείνος δέχεται και παντρεύεται την Ισμήνη. Η Αντιγόνη και ο Κρέοντας βαδίζουν προς την ευτυχία απολαμβάνοντας το ταξίδι του μέλιτός τους σε ένα πανέμορφο νησάκι της Χαβάης!

Ματίνας Κάτσενου

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

Είμαι ο Αλκιβιάδης που εμπνεύστηκα τη Σικελική εκστρατεία αλλά με το που έφτασα στη Σικελία με ανακάλεσαν για να με δικάσουν .Τι! Δηλαδή επειδή μια μέρα πριν την εκστρατεία είπα και εγώ σαν άνθρωπος να το ρίξω έξω ,να γιορτάσω την αναχώρηση μου πίνοντας 2-3 ποτηράκια με τους φίλους μου Τι το κακό είδαν? Πως κάνουν έτσι για 2-3 κεφαλάκια που έκοψα πάνω στην χαρά μου? Καλά τι αχαριστία υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο! Να μην δουν άνθρωπο να χαιρέται! Έννοια σου και θα τους φτιάξω εγώ. Αμ δε που θα τους αφήσω να γελάνε εις βάρος μου! Θα τους κάνω να χοροπηδάνε στα κάρβουνα και να με ζητάνε πίσω. Τι στο καλό πολιτικός είμαι αν δεν μπορώ να κουμαντάρω 2-3 δικαστάκους. Εδώ κατάφερα να πείσω ολόκληρη εκκλησία του δήμου για την εκστρατεία! Μεταξύ μας και εγώ δεν είμαι και κανένας τυχαίος .Είμαι κοτζάμ πολιτικός και στρατιωτικός μαζί! Για ηδέστε πλάκα τα έχω τα γαλόνια! Για να μην τα πολυλογώ λέω να πεταχτώ μέχρι τη Σπάρτη να δω του λόγου τους τι κάνουν..... Άσε τα δικαστάκια να περιμένουν.... Αφού όλα θα γίνουν όπως τα έχω κανονίσει λέω να πεταχτώ και μια βόλτα μέχρι την Περσία για να δανείσω και σε αυτούς τις πολύτιμες συμβουλές μου.....

Κλουκίνας Κωνσταντίνος

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Πόσο ήθελα από μικρός να ασχοληθώ με την πολιτική! Και πόσο χάρηκα όταν επιτέλους, ο συγγενής και φίλος μου ως τότε Κριτίας ανέβηκε στην εξουσία με τους Τριάκοντα! Ο Κριτίας είναι άνθρωπος με μυαλό, άνθρωπος σκεπτόμενος, έλεγα, θα μπορέσει να βάλει τάξη σε αυτό το χάος που έχουν προξενήσει στην πόλη οι δημαγωγοί. Και τι αποδείχθηκε τελικά; Ότι από όλους τους δημαγωγούς και τους συκοφάντες μαζί, χειρότερος ήταν ο Κριτίας. Μυαλό είχε βέβαια σε αυτό δεν είχα πέσει έξω. Μόνο που το χρησιμοποιούσε ο άθλιος για να βλάψει με χίλιους δύο τρόπους τους συμπολίτες του, νομίζοντας ότι αυτό θα του εξασφαλίσει την ευτυχία του. Είναι δυνατόν να ευτυχεί κανείς που είναι άδικος;

Γλιτώσαμε και από τον Κριτία και τους άλλους τριάκοντα που είχαν έρθει να μας «σώσουν» και ήρθαν οι νέοι «σωτήρες», αυτή τη φορά «δημοκράτες». Και ήταν οι νέοι «δημοκράτες σωτήρες» χειρότεροι και από τους Τριάκοντα και από όλους τους δημαγωγούς πριν από αυτούς. Από ποιον μας έσωσαν οι νέοι σωτήρες; Από τον Σωκράτη!!! Το δικαιότερο και ηθικότερο άνθρωπο της εποχής μας. Μα γιατί μου κάνει εντόπωση; Είναι δυνατόν να αφήναν το δίκιο να τους υπενθυμίζει πόσο άδικοι είναι οι ίδιοι;

Και δεν ήταν δυστυχώς μόνο στην Αθήνα που βασιλευε η αδικία. Απογοητευμένος εγώ από την πόλη μου και η πόλη μου από εμένα, ταξίδεψα στις Συρακούσες, αναζητώντας τη διαφορά. Μα για άλλη μια φορά διαπίστωσα ότι πήγαινα από το κακό στο χειρότερο. Στην αυλή του φίλου μου του Διονύσιου, τυράννου των Συρακουσών, τα μόνα λουλούδια που άνθιζαν ήταν αυτά της διαφθοράς, της ηθικής παρακμής και της αδικίας. Αργά αλλά σταθερά συνειδητοποιούσα ότι για μένα, που η πολιτική ήταν πάντα η μεγάλη αγάπη μου, δεν υπήρχε θέση σε κανένα από τα υπάρχοντα πολιτικά στρατόπεδα. Το συζητούσα μια μέρα με το Γλαύκωνα, τον αδερφό μου, και αυτός δεν έχασε την ευκαιρία να αρχίσει το δούλεμα.

- Δε σε βρίσκει κανείς ούτε στο κρύο ούτε στη ζέστη, μου είπε περιπαιχτικά. Τους δημοκρατικούς τους λες ελαφρόμυαλους και δημαγωγούς, τους ολιγαρχικούς διεφθαρμένους και πλεονέκτες, την τυραννία άδικη και ασύδοτη, τι στο καλό θέλεις;
- Δικαιοσύνη, απάντησα εγώ σαν να ζητούσα το πιο απλό πράγμα στον κόσμο.
- Δικαιοσύνη δεν υπάρχει αδελφέ, δικαιοσύνη είναι ο φόβος της τιμωρίας. Αν κάποιος φοβάται μην τιμωρηθεί, μαζεύεται, αν πάλι

γνωρίζει ότι δεν θα υπάρξει τιμωρία ή την απηγά, τότε κάνει αυτό που νομίζει συμφερότερο και όχι δικαιότερο.

- Αν την εξουσία έχουν άνθρωποι φωτισμένοι, πνευματικοί άνθρωποι που κυριαρχούνται από λογική και όχι ευτελή πάθη, τότε...
- Στον ύπνο σου, με διέκοψε ο αδερφός μου, όποιος παίρνει το σκήπτρο πάει να είναι πνευματικός και λογικός. Ούτε στα πιο τρελά σου όνειρα δε θα βρεις κάτι τέτοιο.

Κι όμως σκέφτηκα εγώ αλλά δεν το είπα δυνατά γιατί οι αντιρρήσεις του Γλαύκωνα είχαν αρχίσει να μου σπάνε τα νεύρα. Κι όμως, ίσως αυτό να είναι λύση. Φωτισμένους, πνευματικούς ηγέτες, φιλοσόφους-βασιλείς, από χρειάζεται μία πόλη για να είναι δίκαια. Και καταμερισμό των αρμοδιοτήτων, να κάνει καθένας αυτό το οποίο είναι γεννημένος να κάνει. Και... κάτσε να τα γράψω γιατί θα τα ξεχάσω. Αν τα πιο τρελά μου όνειρα, που λέει και ο αδερφός μου, γίνουν και όνειρα άλλων ανθρώπων, τότε, ποιος ξέρει....

Μαυρουδή Μαριάννα

Δημοσθένης

Είμαι ο Δημοσθένης. Οι σύγχρονοι μου με θεωρούν ως τον καλύτερο ρήτορα. Βέβαια δεν μπορούμε να αρέσουμε σε όλους! Έχουμε και τους εχθρούς μας! Χωρίς αυτούς τι θα κάναμε; Γεννήθηκα με λίγα κουσούρια και οι αντίπαλοί μου με γιουχάρουν... Αρκετά με δαύτους. Θα δείτε τι θα κάνω. Τι κι αν δεν μπορώ να πω το γ(ρ) θα το διορθώσω. Θα βάλω μπίλιες στο στόμα μου. Μέσα σε ένα μήνα από μισόγλωσσο θα λέω το ρ γάργαρα. Βέβαια η κακιά μου η μοίρα με έκανε να γεννηθώ και μ' ένα άλλο τικ: δεν μπορώ να συγκρατήσω τον ένα ώμο μου. Συνέχεια πηδάει... προς τα επάνω. Έβαλα πάνω από τους ώμους μου σπαθιά. Πολύ επίπονο. Κάθε φορά που φεύγει ο ώμος μου μαχαιρώνομαι. Τώρα όμως είμαι έτοιμο ρητοράκι- αντράκι. Θα πάω στην εκκλησία του Δήμου και θ' αγορεύσω. Έχω βάλει στο μάτι εκείνο το Φίλιππο της Μακεδονίας. Θα τον κάνω με τα κρεμμυδάκια, όχι που θα μου ξεφύγει. Θέλει η μούρη του να γίνει και αρχηγός. Και από την άλλη έχω και τον Ισοκράτη που τον θεωρεί γκλαμουράτο. Άλλος και εκείνος. Έχω πολλά ράμματα για τη μούρη του. Άκουσον θέλει ειρήνη!

Λιακέας Νικόλαος

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

Ενώ στην Αθήνα ο λαός είχε κουραστεί πια από την Τυραννία, ένας νέος πολιτικός άρπαξε την ευκαιρία. Σαν νέος Ρομπέν των δασών να βγάλει από αυτή τη δύσκολη κατάσταση. Έφτιαξε ένα μεγάλο βάθρο στο κέντρο της πλατείας για να τον βλέπουν όλοι. Φόρεσε τα καλά του, ανέβηκε πάνω του και άρχισε να λέει τα μέτρα που θα έδιναν άλλον αέρα στο λαό του, όπως όπως του άρεσε να τον αποκαλεί.

-Λαέ μου, επειδή βαρεθήκατε τα ίδια και τα ίδια έχω στα σκαριά νέους νόμους που θα δώσουν άλλον αέρα στην πόλη μας και σε σας. Πρώτον: θα σας χωρίσω σε 10 φυλές με άτομα από όλες τις περιοχές της Αττικής, έτσι δεν θα είστε με τους συγγενείς σας για να τρώγεστε όλη την ώρα σαν το σκύλο με τη γάτα (θα γλυτώσετε από την κακιά πεθερά και τη γκρινιάρη γυναίκα)

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΛΕΙΣΘΕΝΗ: το άκουσα αυτό!

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ: ωχ! Εεε όχι εσύ γλυκιά μου. Σόρρυ συνεχίζω...
Λοιπόν... α! ναι, αλλά θα γνωρίσετε νέα πρόσωπα και εμειρίες. Δεύτερον: θα αυξήσω τους βουλευτές από 400 σε 500, καλά τα φάγανε οι 400 τόσο καιρό, χωρίς να κάνουν τίποτα. Καιρός να φάει και κανένας άλλος. Τρίτον: επειδή ο πολέμαρχος είναι μόνος του και λείπει συνέχεια σε πολέμους η γυναίκα του έχει αρχίσει να τα παίρνει στο κρανίο. Για αυτό θα τους κάνω 10 να αλλάζουν για τη μάχη και να είναι χαρούμενες οι γυναίκες τους, γιατί αλλιώς ποιος αντέχει την κρεβατομουρμούρα;

Τέταρτον: όλοι ξέρουμε πως ο Θεός βλέπει ό,τι κάνουμε, για αυτό καλό είναι να δώσουμε τις περισσότερες ευθύνες στην εκκλησία του δήμου. Έτσι, θα μαζεύει όλες τις κατάρες αυτή για τις αποφάσεις που παίρνει και δεν αρέσουν σε όλους. Και οι υπόλοιποι θα είμαστε καθαροί.

Πέμπτον και τελευταίο: πιστεύω πως το πιο δίκαιο για να διώχνουμε κάποιον που δεν μας αρέσει είναι να τον γράφουμε σε όστρακο, έτσι θα μετράμε τα όστρακα και αυτός με τα περισσότερα θα φεύγει. Με αυτόν τον τρόπο δεν θα ξέρουμε ποιος μισεί ποιον, αλλά τι να κάνουμε αυτά έχει η ζωή! τα πισώπλατα χτυπήματα είναι στο μενού.

Ο κόσμος στην πλατεία ζητωκραύγαζε. Μπράβο! Ζήτω! Η δημοκρατία είναι το καλύτερο πολίτευμα. Τόσο καιρό ήμασταν βλάκες που στηρίζαμε τα άλλα πολιτεύματα!

Σήκωσαν τον Κλεισθένη στα χέρια και τον περιέφεραν σε όλη την πόλη από τη χαρά τους σαν το πιο σπουδαίο τρόπαιο. Με αυτόν τον τρόπο ο Κλεισθένης κατάφερε να φέρει τη δημοκρατία στην Αθήνα και όλοι να είναι χαρούμενοι.

ΥΓ: εκτός από τους τυράννους που έχασαν την πολλή μάζα και έμειναν απέξω.

Ισμήνη Μέρμηγκα

Ευριπίδης

Είμαι ο Ευριπίδης και γεννήθηκα το 480 π.χ στην Σαλαμίνα την ημέρα της ναυμαχίας. Είμαι μαθητής των Αναξαγόρα, Προδίκου, Πρωταγόρα αλλά και του Σωκράτη με τον οποίο διατηρώ μακρά φιλία και θαυμαστής των φιλοσόφων Δημόκριτου και Ηράκλειτου. Οι τραγωδίες μου προβληματίζουν τους πάντες. Δε μπορώ να καταλάβω γιατί... ή μάλλον θα προσπαθήσω να καταλάβω... όλοι οι ήρωες είναι γυναίκες. Μου αρέσουν οι γυναίκες, πώς να το κάνουμε..., είμαι λάτρης του γυναικείου φύλου. Βέβαια πολλοί με θεωρούν μισογόνη. Η τραγωδία μου «Μήδεια» σόκαρε κόσμο και κοσμάκη χα!

Ας τα πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Πιστεύω ότι οι γυναίκες είναι αδικημένες. Αυτό βέβαια μην το πείτε πουθενά. Έτσι λοιπόν κι εγώ θέλησα στη «Μήδεια» να πάρουν οι γυναίκες το αίμα τους πίσω. Όλοι οι μουρλοί άντρες που θεωρούν ότι κάτι κάνουν δε μπορούν να εκμεταλλεύονται τις γυναίκες και να τις εμπαίζουν. Ο ψυχοπαθής Ιάσοντας επειδή ήθελε γάμο με βασιλοπούλα άφησε τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Ρήμαξε το σπίτι του ο αθεόφοβος. Όταν χρειαζόταν όμως τη Μήδεια για να βουτήξει το χρυσόμαλλο δέρας της έταζε γάμους και λαγούς με πετραχήλια.. έφερε την ξένη εδώ και οι Έλληνες δεν αποδέχτηκαν αυτήν που πρόδωσε γονείς και αδέρφια για τον έρωτα... πού είναι λοιπόν η δικαιοσύνη; Με κατηγορούν για άθεο! Άκουσον, άκουσον! Εγώ άθεος...

Βέβαια πρέπει να επισημάνω ότι έχω fun club όλη τη νεολαία! Αυτό μου φτάνει και μου αρκεί. Ίσως οι γέροι δεν έχουν καταλάβει τα μηνύματα των καιρών. Και ίσως να μην τα καταλάβουν ποτέ τους. Δεν έχει το δικαίωμα η δημοκρατία... οι Θεοί να την κάνουν δημοκρατία να κατηγορούν εμένα. Αυτοί οι βαθιά δημοκράτες και πατριώτες σκότωσαν το μεγάλο δάσκαλο Σωκράτη. Και τώρα ύστερα από αυτά χαρακτηρίστε με. Τουλάχιστον δε θα με βρείτε κατώτερο των περιστάσεων....

Μερούκο Ρενάτο

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Είμαι ο Αριστοτέλης που ως άνθρωπος έχω πιστούς φίλους, αλλά και φοβερούς αντιπάλους όπως τον Επίκουρο, τον Τίμαιο, τον Ευβουλίδη, οι οποίοι με παρουσιάζουν ως φιλάργυρο, φιλήδονο, ραδιούργο, μηχανορράφο, ακόμα και οργανωτή δολοφονίας του Αλεξάνδρου. Εγώ σε όλη μου τη ζωή προσπαθώ να βρω το μέτρο. Πού πήγε και αυτό και το χάσαμε ρε παιδιά; Θέλω όλοι μας να κατακτήσουμε την αρετή και να γίνουμε ευτυχισμένοι, να αποφεύγουμε στη συμπεριφορά μας τις ακραίες επιλογές. Πώς το βλέπετε αυτό; Κομμάτι δύσκολο...

Η ευδαιμονία αποτελεί το ύψιστο αγαθό στη ζωή μας και βάσει αυτής οφείλουμε να ρυθμίζουμε τη συμπεριφορά μας. Τι είναι αυτά που μας λες ρε μεγάλε θα μου πείτε!

Ενώπιόν μας υπάρχει μια ιεράρχηση σκοπών. Κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα αποσκοπεί στην δημιουργία κάποιου αγαθού που με τη σειρά του, εξυπηρετεί κάποιο άλλο αγαθό κοκ. Αυτή η αλυσίδα αγαθών όμως θα πρέπει να καταλήγει κάπου να έχει ένα "τέλος". Ως τέτοιο τελικό σημείο αναφοράς όλων των αγαθών στη ζωή του ανθρώπου θεωρώ την ευδαιμονία. Λέγοντας βέβαια ότι όλες οι δραστηριότητές μας στοχεύουν στην ευδαιμονία μας, μας δημιουργείται η εντύπωση ότι αυτή τοποθετείται σε κάποιο απώτερο σημείο της ζωής μας. Ένα σημείο όπου όταν φτάσουμε και αφού θα έχουμε αποκτήσει όλα τα απαιτούμενα αγαθά θα γίνουμε ευτυχισμένοι. Μάγκες δώστε βάση στην πενιά και θα καταλάβετε...

Η κάθε αρετή είναι μεσότητα, είναι δηλαδή το μέσον ανάμεσα στα δύο άκρα την υπερβολή και την έλλειψη που έχουν και τα δύο αρνητικό χαρακτήρα. Έτσι η ευδαιμονία βρίσκεται πάντοτε στην επιλογή της μέσης οδού μεταξύ δύο ακραίων προοπτικών, της υπερβολής και της έλλειψης. Πάλι αφιέρωσα... τους πανηγυρικούς αργότερα, γιατί έχω κι άλλα

ΤΑ ΟΡΘΑ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΥΤΑ

Ορθά είναι τα εξής πολιτεύματα: η βασιλεία, η αριστοκρατία και η πολιτεία. Παρεκβάσεις αυτών είναι αντίστοιχα η τυραννία, η ολιγαρχία και η δημοκρατία. Τα πολιτεύματα διακρίνονται με βάση: το φορέα εξουσίας, το σκοπό που επιδιώκει η πολιτική εξουσία και την κοινωνική τάξη που έχει και ασκεί την εξουσία. Ορθά ονομάζω τα πολιτεύματα στα οποία το κύριον (η ύψιστη αρχή στην πόλη) ασκεί την εξουσία για την εξυπηρέτηση του κοινού συμφέροντος. Τα άλλα τρία είναι παρεκβάσεις, γιατί σ' αυτά η εξουσία ασκείται όχι πια για την εξυπηρέτηση του κοινού συμφέροντος αλλά για την εξυπηρέτηση αυτών που ασκούν την εξουσία. Το κριτήριο που αναφέρω δεν είναι το «κριτήριο του αριθμού», αλλά το «κριτήριο της κοινωνικής τάξης». Το καλύτερο πολίτευμα θαρρώ είναι η μοναρχία, με τον όρο ότι ο μονάρχης είναι μια εξαιρετική προσωπικότητα. Ελλείψει τέτοιου μονάρχη, προτιμότερη είναι η αριστοκρατία και το τρίτο από πλευράς αξίας πολίτευμα είναι η πολιτεία, ένα πολίτευμα-μεσότητα, στο οποίο κυβερνούν οι πολίτες της μέσης κοινωνικοοικονομικής κατάστασης, άνθρωποι που υποτάσσονται εύκολα στη λογική. Ωχ! Ή δεν καταλάβατε τι σας είπα ή εξοργιστήκατε με το μονάρχη. Για σκεφτείτε και τώρα που είχαμε δημοκρατία τι καταλάβαμε; Μήπως ασκούσατε εξουσία; Οι λίγοι έφαγαν, έφαγαν... να σαν τα δυο μεγάλα κόμματα ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, όλοι έφαγαν και ούτε γάτα ούτε ζημιά...ανεξάρτητα από τον Πάγκαλο που φωνάζει το παχύδερμο ότι μαζί τα φάγαμε μαζί. Το ποιος τα έφαγε φαίνεται άλλωστε και από την κοιλιά... αν σας αρέσει αυτή η δημοκρατία πάω πάσο... Μέτροοοοο!! Πού είναι το οεο;

ΠΑΙΔΕΙΑ

Η κυρία Διαμαντοπούλου κατεβάζει καινούρια μέτρα για την παιδεία. Θέλει να φτιάξει ένα σχολείο... μα ένα σχολείο, μάλλον περισσότερο άγχος θα φορτώσει στα παιδιά και στους γονείς... Κατά τα άλλα στην κορυφή ο μαθητής (εδώ γελάμε, εσείς γιατί δε γελάτε;)

Κυρία υπουργέ τεντώστε τα αυτιά σας και ακούστε τα λόγια ενός σοφού: Η εκπαίδευση πρέπει να έχει τους ακόλουθους στόχους: να κατακτήσουν οι νέοι την αρετή (διαμόρφωση ηθικού χαρακτήρα), τον καλύτερο τρόπο ζωής, την άσκηση και καλλιέργεια του νου. Έγινα αντιληπτός ή μήπως πρέπει να επαναλάβω; Μάλλον δεν ακούει κανείς....

Στην πόλη μπορεί το κάθε επιμέρους άτομο να μην είναι τίποτα το αξιόλογο, ενώμενοι όμως όλοι μαζί αυτοί οι πολίτες μπορούν να είναι καλύτεροι και αποτελεσματικότεροι από τους λίγους-άριστους. Για αυτό προσέξτε τη νεολαία. Όλοι μαζί μπορεί να είναι αποτελεσματικοί. Αυτό δεν είναι απειλή, είναι όνειρο ζωής και αξίζει να το ψάξετε...

Μορφογένης Κωνσταντίνος

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Την ιστορία μας δεν την ξεπουλάμε. Γιατί "this is Sparta" και «μολών λαβέ»